ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

ဂျူ

ထားခဲ့ရက်လည်းမနေရဲပါ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

“ဝုန်း … ဂျုန်း”

“ဟယ် … သွားပြီ”

မြသင်ဇာ ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ပြီး စတီးရာရင်ပေါ် မျက်နှာမှောက်ကာ မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်မိသည် ။ ဒီစင်တာကိုလာတိုင်း တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါ။ လုံခြုံရေးတွေနှင့် ကားပါကင် ကြည့်ပေးသည့် ဝန်ထမ်းတွေက သေချာကြည့်ပေးကြသည် ။

ဒီနေ့တော့ ထိုဝန်ထမ်းတွေကို တစ်ယောက်မှ မမြင်။ ကားနှစ်စီးရဲ့ကြားမှာ လွတ်သည် အထင်နှင့် ဘက်ဆုတ်ပြီး ဝင်လိုက်တာပါ။ ဘယ်ဘက်က မလွတ်ဘဲ အနောက်ကြီးနှင့် တိုက်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ တစ်ဖက်က ကားမီးလုံးကွဲသံက ကမ္ဘာပျက်သလိုပါ။

“ဟိတ်.. မင်းဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ၊ ငါ့ကားမီးလုံးကွဲသွားပြီ၊ ကားပေါ်ကဆင်းလေ၊ ဘာလဲ တာဝန်မဲ့ပြီး မောင်းပြေးမလို့ လား”

“ဘာရှင့်”

တံခါးခေါက်ပြီး အော်နေတာမို့ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်ရသည် ။

“ဟင်”

ဥပမိရုပ်က အလန်းစား။ ခန့်ခန့်ညားညားဆိုတာထက် စတိုင်မိုက်ကာ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည် ဟု ထင်ရသည် ။

အသက်က သူမထက် ငါးနှစ်ခြောက်တော့ ကြီးမည်ထင်သည် ။ မျက်မှန်ကို နဖူးပေါ်လှန်တင်လိုက်ပြီး ခါးထောက်ရပ်နေတာကအစ စတိုင်ကျသည် ။ အသံကဒေါသဖြစ်သလို အော်လိုက်တာတောင် ချိုညက်နေသည် ။

“ဟိတ်... ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မင်းဒီကိစ္စဘယ်လိုရှင်းမှာ လဲ၊ ငါ ရဲခေါ်လိုက်ရမလား”

“ရှင်ကလည်း ဒါလေးဖြစ်တာ ရဲခေါ်စရာလား၊ ကိုယ်ချင်းကိုယ်ချင်း ညှိလိုက်ရင် ဖြစ်တဲ့ ဟာကို”

“မလျော်ရင် ရှင်က ရဲဖမ်းခိုင်းမလို့ လား”

“ဖမ်းခိုင်းရမှာ ပေါ့၊ ဒီကားရဲ့ မီးလုံးတစ်လုံးတန်ဖိုးက နည်းတာမှ မဟုတ်တာ”

“အမယ်လေး ...ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် လျော်နိုင်တယ်နော် လာပြောမနေနဲ့ ”

“အေး ... အဲဒါဆို နေဝန်းနီ ကားအလှပြင်ဆိုင်ကို သွားမယ်။ ကျသင့်သလောက် မင်းရှင်း၊ တောက် ... ငါ့ကား ဒီလိုဖြစ်သွားတာ နိမိတ်မကောင်းတော့ဘူး၊ ကားက အခုမှ အသစ်ပဲရှိသေးတယ်”

ကြီးကျယ်လိုက်တာလို့ နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန် ရန်တွေ့ပစ်လိုက်ချင်သည် ။

ဒါပေမဲ့ ရုပ်ရည်က ချောမောခန့်ညား စမတ်ကျလွန်းတာမို့ ရန်တွေ့ဖို့ တွေ မေ့လျော့နေကာ...

“ဟွန်း ... ကားတွေတိုင်း ဒီလို မတော်တဆတော့ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်၊ သင်ဇော့ကားဆို ခဏခဏ ဖြစ်တယ်”

“မင်း နမော်နမဲ့နိုင်လွန်းလို့ နေမှာ ပေါ့၊ ဖြစ်တာတောင် နည်းသေးတယ်”

“ဟယ် .. ယောက်ျားဖြစ်ပြီး စိတ်ပုပ်လိုက်တာဟယ်၊ သူများ သားသမီးကို အဲလိုပဲပြောရလား”

“ငါ့ကား ဒီလိုဖြစ်သွားလို့ ညစ်နေတာ ပြောမှာ ပဲကွာ၊ ငါတကယ် ရေလည်တင်းတယ်”

“ရှင်ကြီးကလည်း လျော်ပေးပါ့မယ်ဆိုမှ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ကဲ .. သင်ဇာ ဘာမှ လဲ မဝယ်ရသေးဘူး၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ ချိန်းထားသေးတယ်၊ ရှင်စောင့်နိုင်လား”

“ဘာကွ၊ ပြဿနာက အခုဖြစ်နေတာ၊ မင်းကိစ္စပြီးအောင် ငါက စောင့်စရာလား၊ မင်း လစ်ပြေးသွားတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မယုံရင် သင်ဇာ့ ကားနားက စောင့်နေပေါ့၊ ရှင်က ဝယ်ပြီးလို့ စင်တာပေါ်က ဆင်းလာတာ၊ သင်ဇာက အခုမှ ဝယ်စရာရှိတာ ဝယ်ရမှာ ၊ နည်းနည်းစာနာကြည့်ဦး”

“မင်းကို စာနာနေဖို့ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး၊ တော်ပြီကွာ မင်းဆင်ခြေတွေပေးနေတာ ငါ စိတ်မရှည်ဘူး၊ အခုချက်ချင်း ဒီကိစ္စ မင်းဖြေရှင်းပေးမှာ လား၊ မပေးရင် ငါ အခု ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

သူ ဖုန်းနံပါတ်တွေ နှိပ်မည်ပြင်တော့ ကောင်မလေး ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ကိုယ့်ထက်ငယ် သော ကောင်မလေးရဲ့ လူလည်လုပ်မှာကို ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။

ကောင်မလေးက မျက်လုံးပြူးပြူးဝိုင်းဝိုင်းလေးဖြင့် လည်လည်ဝယ်ဝယ် ထက်မြက်မည့်ပုံလေးပင်။ ကိုယ်ပိုင်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာ

တာမို့ အဆင့်အတန်းကတော့ ခန့်မှန်းလို့ ရနေသည် ။

"ဒီမယ် .. ရှင်ကြီး ရှေ့ကမောင်း"

"ဘာ… ငါက ဘာလို့ ရှေ့ကမောင်းရမှာ လဲ၊ မင်းနောက်ချန်နေခဲ့ပြီး ထွက်မပြေးဘူးလို့ ပြောနိုင် လဲ"

"ရှင် တော်တော် ကတ်သတ်တဲ့ လူပဲ၊ ကားမီးလုံးတစ်လုံးဖိုး မလျော်နိုင်လို့ ထွက်ပြေးသွားမယ့် ရုပ်လား သေချာကြည့်ဦး"

"ဒီလိုပဲ ရုပ်ပြပြီး လုပ်စားနေတဲ့ သူတွေ အများကြီး၊ ဒီလို အတန်းအစားတွေကပဲ ကလိန်ကကျစ် များ ပြီး မဟုတ်တာလုပ်တာ"

"ဘာရှင့်"

"ကဲ… ရှေ့ကကြွ၊ ငါ လိပ်စာပြောမယ်၊ မင်း ဖုန်းနံပါတ် ငါ့ကို ပေးထား၊ ဘယ်လို ဝင်ရ ထွက်ရမယ်၊ သွားရမယ်ဆိုတာ မင်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး လမ်းညွှန်မယ် ဟုတ်ပြီလား"

"ဟွန်း"

အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် ဖုန်းနံပါတ် ပေးလိုက်ရသည် ။ ကားပေါ်တက်ပြီး ကားစက်နှိုးနေချိန်မှာ ဒီလူကြီးရဲ့ ကားကို နောက်ထပ်မီးလုံးတစ်လုံးကွဲအောင် ဆောင့်တိုက်ပစ်လိုက်ချင်၏။

စတိုင်ကျပြီး ကြည့်ကောင်းသော ဥပဓိရုပ်နှင့် မလိုက်ဖက်လွန်းအောင် ရန်တွေ့ကောင်းလို့ ပါ။ ဘယ့်နှယ် ယောကျ်ားကြီးဖြစ်ပြီး စွာစွာကိုတတ်နေတာပဲ။

ဒီကလည်း ခပ်စွာစွာပဲဆိုတာ ဒီလူကြီး မသိသေးလို့ ပါ။

*

အခန်း (၂)

“တန်ကြေးအတိုင်း မင်းဈေးဖြတ်လိုက်ကွာ၊ တစ်ပြားမှ မလျှော့နဲ့ ၊ ဈေးဆစ်မခံနဲ့ ”

ဂဏ္ဏာထွေးကို သတိပေးလိုက်ပြီး ထိုင်ခုံမှာ လက်ပိုက်၍ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေလိုက် သည် ။ ဂဏ္ဏာထွေးက အထာပေါက်ကာ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင်...

“ဒီကားအမျိုးအစားက အပိုပစ္စည်းရှော၊ အလှဆင်ဖို့ ရှော ရှားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်မှာ တခြားကားတွေရဲ့ အပိုပစ္စည်းကတော့ အစုံရှိတယ်”

“ဒါဆို ဒီကားကို တပ်ဖို့ မီးလုံးမရှိဘူးလို့ ပြောတာလား၊ ဒါနဲ့ များ ဒီလူကြီးက ဒီကိုခေါ်လာ သေးတယ်၊ ဟိတ်လူကြီး တခြားဆိုင်သွားမယ်လာ”

ကောင်မလေး စိတ်မြန်လက်မြန်ပြောတော့ ဂဏ္ဏာထွေး ပခုံးတွန့်ကာ ပြုံးမိလျက်...

“ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်မှာ ရှိပါတယ်၊ ကားက အကောင်းစားမို့ ပစ္စည်းရှားတယ်ဆိုတာ ပြောပြတာ ပါ၊ အဲဒီမီးလုံးရဲ့ တန်ဖိုးက သိန်းသုံးဆယ်ပါ”

“ဘာ....သိန်းသုံးဆယ်၊ ရှင်တို့ သင့်ဇာကို လက်တီးမရိုက်နဲ့ နော်၊ သ

င်ဇော့ကားရဲ့ မီးလုံးတန်ဖိုးတောင် ဆယ့်နှစ်သိန်းပဲရှိတာ”

“ကားတန်ဖိုးအလိုက် ကားရဲ့ အပြင်အဆင် မီးလုံးဖိုးကအစ ကွာဟသွားပါတယ်၊ တခြားဆိုင် တွေဆိုရင် သုံးဆယ့်ငါးသိန်းလောက်ခေါ်လိမ့်မယ်”

“မ....မဖြစ်နိုင်တာရှင်၊ သိန်းသုံးဆယ်ဖိုးကြီးတော့ မလျော်နိုင်ပါဘူး”

“မင်း အဲလိုတာဝန်မဲ့ပြောလို့ ရမလားကွ၊ ဒီကိစ္စက မင်းကြောင့် ဖြစ်တာလေ၊ မင်းမလျော်လို့ ဘယ်သူလျော်မှာ လဲ”

“မလျော်ဘူးလို့ မပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တန်ကြေးက....”

“မင်းလည်း ကိုယ်ပိုင်ကားစီးနေတဲ့ သူပဲ၊ တန်ကြေးနားမလည်ဘူးဆိုတာ မင်းကမှ ညစ်တာ၊ ရှုပ် ပါတယ်ကွာ၊ ရဲစခန်းကိုပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်တာကောင်းပါတယ်၊ ဂဏ္ဍာ...သူလျော်ပေးလည်း ငါမကျေနပ် တော့ဘူး၊ စကားပြောရတာ တန်ကြေးရှိတယ်၊ ရဲသာခေါ်လိုက်၊ သူတို့ဖြေရှင်းလိမ့်မယ်၊ ငါအရမ်းစိတ် အိုက်လာလို့ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းကြည့်ရှင်းလိုက်”

ဘုန်းနေလ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ထွက်သွားသည် ။ မြသင်ဇာ ဘာစကားမှ ပြောချိန်မရလိုက်။ ဒီဆိုင်က ကားပစ္စည်းတွေရောင်းသလို ကားအလှဆင်လုပ်ငန်းလည်း လုပ်သည် ။

လမ်းမဘေးဆိုပေမဲ့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနှင့် ခမ်းခမ်းနားနားရှိသည် ။ ထိုလူက ဆိုင်ရဲ့ နောက် ဘက်ထဲဝင်သွားတာမို့ ဆိုင်ရှင်နှင့်အတော်ရင်းနှီးဟန်တူသည် ။

“ကဲ..မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မီးလုံးကို ဒီဈေးနဲ့ လျော်ပေးနိုင်လား၊ ရဲ

နဲ့ ပဲရှင်းမလား”

“ရှင်တို့ ကလည်း လူကြီးတွေဖြစ်ပြီး ရဲနဲ့ ပဲကိုင်ပေါက်နေတာပဲ၊ ကျွန်မကို နှမချင်းကိုယ်ချင်းစာ ပြီးပြောပါ၊ ဒီငွေကြီးက မများ လွန်းဘူးလား”

“ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်တာ ဆိုရင်တော့ တာဝန်ယူရတာပဲ ညီမလေး၊ ညည်းသာ ငါ့ညီမဖြစ်နေမယ်ဆို ရင်တော့ ငါစိုက်လျော်လိုက်ပါတယ်”

အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲလို့ မြသင်ဇာ ပြန်တွေးမိသည် ။ ဒီကိစ္စက ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့ မရ။ ကိုယ့် အပြစ်နဲ့ ကိုယ်ပါ။

ကိုယ်က နမော်နမဲ့နိုင်ခဲ့တာ။ တကယ်ဆို ဒီကားရဲ့ မီးလုံးတန်ဖိုးကို မသိလို့ ကတ်သတ်နေခဲ့တာ မဟုတ်ပေ။

သိန်းသုံးဆယ်ဆိုတာကို ကိုကို့ဆီက ဘယ်လိုပြောတောင်းရမလဲလို့ စဉ်းစားမရဖြစ်ပြီး ငြင်းနေတာ။ ဟိုတစ်လောကမှ ဆိုက်ကားတစ်စီးရပ်ထားတာကို တိုက်မိလို့ လျော်လိုက်ရသေးသည် ။ သူမရဲ့ မတော်တဆမှုများ ကိုကိုက ဒိုင်ခံဖြေရှင်းနေရတာပင်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုဘယ်တော့မှ မငြိုငြင်ခဲ့။

ဖေဖေနှင့် မေမေ ဆုံးပါးပြီးကတည်းက သူမကို အရမ်းအလိုလိုက်ဖြည့်ဆည်းပြီး ချစ်ခဲ့သည် ။ သူမကလည်း ရည်းစားသနာကိစ္စများ ဖြင့် ကိုကို့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်ခဲ့ပါ။

“ဒီမှာ ….ညည်းဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ နေလလုပ်ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း လုပ်လိုက်ရတော့မလား၊ ဒီကောင်က သိပ်စိတ်ရှည်တတ်တဲ့ ကောင်မဟုတ်ဘူး ”

“ဟိုလေ..သင်ဇာ့ကို နည်းနည်းလောက်ညှိပေးပါလား၊ အဲလောက်

ငွေကြီးကို ကိုကြီးက ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်လို့ ပြောရင် လည်း ကိုကြီးစိတ်ဆင်းရဲသွားမှာ စိုးလို့ ပါ”

“မီးလုံးက ညည်းကြောင့်ကွဲသွားတာ၊ တန်ကြေးကဒီလောက်ပဲ၊ အဲဒါကို ဘယ်လိုညှိပေးရမလဲ၊ ဒါတောင် တခြားဆိုင်ဆိုရင် သုံးဆယ့်ငါး သိန်းလောက် အသာလေးတောင်းမှာ နော်၊ ဒါကကိုယ့်ဆိုင်က ပစ္စည်းမို့ အရင်းအတိုင်းပေးလိုက်တာ”

“ဒါဆို အဲဒီလူကြီးရဲ့ ဆိုင်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖွင့်ထားတာ၊ နောက်မှာ ကားအလှ ဒီဇိုင်းဆင်တဲ့ လုပ်ငန်းရှိတယ်၊ အတွင်းပိုင်း အပြင်ပိုင်းအား လုံးပေ့ါ၊ ရှေ့မှာ တော့ ကားပစ္စည်းတွေရောင်းတယ်၊ အမြတ် အစွန်းကျ န်ရင် ဂျပန်ကကားတွေကို ဝယ်ရောင်းလုပ်တယ်”

“ဒီလုပ်ငန်းကြီးရှိတာပဲရှင်၊ ဒါလေးကို လျှော်လိုက်ပါလား”

မြသင်ဇာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပြောသည် ။ ဂဏ္ဏာထွေးက ခေါင်းယမ်းပြီး…

“သိန်းသုံးဆယ်ကြီး အရင်းရှုံးခံရမှာ လား၊ ညည်းဘက်က ဒါကို ဘ ယ်လိုပုံစံပေးချင်တာဆိုတာပဲ ညှိပေးလို့ ရမယ်၊ ဒီကောင်က စိတ်ကြီးလို့ ပါ၊ သူများ အပေါ်လည်း သူမဟုတ်တာမလုပ်ဘူး၊ သူများကို လည်း တ ရားမမျှတာမျိုးမလုပ်ဘူး”

“ဟုတ်…သင်ဇာလည်း နားလည်ပါတယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလားဟင်၊ သင် ဇာ့ မှတ်ပုံတင်ရော၊ ကားလိုင်စင်ရော ယူထားလိုက်ပါ၊ သင်ဇာ ကိုကို့ကို ပြောကြည့်ပါ့မယ်”

“မင်း အဲဒီလိုလုပ်လို့ ရမလားကွ”

"အမယ်လေး"

ဘုန်းနေလ ပြန်ထွက် လာပြီး အော်လိုက်တာကြောင့် မြသင်ဇာ လန့်ဖျပ်သွားကာ အမယ်လေးတောင် တလိုက်ရသည် ။ အရင်ဘဝက ခေါင်းလောင်းလှူခဲ့လေသလားမသိ။

တကယ် အသံသြဇာကောင်းသူပင်။

"အဲဒီကားလိုင်စင်တွေ၊ မှတ်ပုံတင်တွေက ပျောက်လို့ ဆိုပြီး အသစ်ပြန်လျှောက်လို့ ရတယ်၊ အဲဒါ က ငါးသိန်းတောင်ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့ကို မင်း လူလည်လုပ်တာခံမယ့်ကောင်မျိုးလို့ ထင်နေတာလား၊ မင်းခုနက ကိုကြီးလို့ ပြောတဲ့ သူ မင်းရဲ့ ရည်းစားလား ဘာလား၊ အဲဒီလူကို ဖုန်းဆက်လိုက်၊ အခုငွေလာ ပေးပါလို့ "

"အဲဒါ သင်ဇာ့အစ်ကိုရှင့်၊ သင်ဇာတို့ မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ မိဘတွေကဆုံးသွားပြီ၊ မောင်မှန်း အစ်ကိုမှန်းမသိပြောတာ ရှင်ငရဲကြီးမှာ ပဲ"

"မသိလို့ ပြောတာပဲကွ၊ ကဲပါ...ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းသာဆက်၊ ငါတို့ အလုပ်ရှိသေးတယ်၊ မင်းကြောင့် ငါတို့ အချိန်တွေ အလဟဿဖြစ်သွားပြီ"

"ရှင်ပဲအပြောကောင်း၊ သင်ဇာလည်း သင်ဇာ့အချိန်တွေ အလကားကုန်သွားတာပါပဲ၊ ရှင်တို့ ကိုယ်ချင်းစာတတ်မလားလို့ ညှိနှိုင်းနေတာ"

"မင်းက အသနားခံနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာကိုကိုယ်ချင်းစာပေးရမှာ လဲ၊ ဖုန်းသာဆက်စမ်း ပါကွာ"

"ကိုကိုက ဖုန်းဆက်ပြောရင် သင်ဇာ့အတွက် စိုးရိမ်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ "

"ဒါဆိုလည်း ကားထားခဲ့၊ အိမ်ပြန်ပြီးမှ မင်းအစ်ကိုခေါ်ပြီး ပြန်လာငွေပါယူခဲ့"

"ရှင်…ကားထားခဲ့ရမယ်၊ သင်ဇာက ဘာနဲ့ ပြန်ရမှာ လဲ"

"တက္ကစီငှားပြန်ပေါ့၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း လိုင်းကားတိုးစီးပြီးပြန်"

"ဒီရုပ်ရည် ဒီအဆင့်အတန်း လိုင်းကားတိုးစီးပြီး ပြန်ရမလားရှင့်"

အဆင့်အတန်းကြောင်း ပြောလွန်းသော မိန်းကလေးကို ဘုန်းနေလတော်တော်လေး အချဉ်ပေါက်သွားသည် ။

ယောက်ျားချင်းသာဆို မျက်နှာတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သတ်သွားအောင် ထိုးပစ်လိုက်ချင်သည် ။ အခုတော့ နုနုဖပ်ဖပ် အချောအလှ မိန်းကလေးမို့ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ရရင်း….

"မင်းပြန်ချင်တာနဲ့ သာပြန်၊ ငါ့ငွေရဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ပေး ကားသော့"

သူမလက်ထဲက ကားသော့ကိုဆွဲယူပြီး ဘုန်းနေလနောက်ဘက်ထဲပြန်ဝင်သွားပြန်သည် ။ သူမ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့….

စိတ်ထဲမှာ ဒီလူကို အချဉ်ပေါက်ရင်း…..

*

အခန်း (၃)

"ဟာ....ညီမလေး ကားရော"

တက္ကစီပေါ်ကဆင်းလာသော သူမကို ကိုကြီးက စိုးရိမ်တကြီးမေး၏ ။ သူမ နှုတ်ခမ်းစူစူလေးဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲထိ လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည် ။ ကိုကြီးက နောက်ကနေ တောက်လျှောက်ပါလာကာ....

"ညီမလေး..ကိုကြီးမေးနေတယ်လေ၊ ကားရောလို့ "

"အပေါင်ထားခဲ့ရတယ်"

"ဘာ...အပေါင်ထားခဲ့ရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ညီမလေး"

"ညီမလေး စင်တာသွားရင်းနဲ့ ကားဘက်ဆုတ်လိုက်တာ ဘေးက ကားမီးလုံးကွဲအောင် တိုက်လိုက်မိတယ်"

"ဖြစ်ရပြန်ပြီ ညီမလေးရယ်၊ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးရအောင်ပါပဲလား"

"ကိုကြီးကလည်း အဲလိုဆူမှာ စိုးလို့ သင်ဇာက မပြောချင်တာ"

"ဖြစ်ရမယ်၊ ကိုကြီးကိုမပြောတော့ ညီမလေး ဘယ်သူ့ကိုပြောမှာ လဲ ၊ ညီမလေးကိစ္စမှန်သမျှ ကိုကြီးပဲ ဖြေရှင်းနေရတာ မဟုတ်ဘူး လား၊ ကဲပြော...အခုကိစ္စက ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ"

“ကားမီးလုံးဖိုးက သိန်းသုံးဆယ်တောင်လျော်ရမှာ ”

“ဘာ…”

“မလျော်ပေးရင် ရဲစခန်းတိုင်မယ်တဲ့ ၊ အဲဒါ ကိုကြီးနဲ့ သွားတိုင်ပင်မယ်ဆိုလို့ ကားထားခဲ့ရတာ၊ လူကိုမယုံကြည်လို့ ကားထားခဲ့ခိုင်းတာပေါ့ ကိုကြီးရယ်၊ ကိုယ်ပိုင်ကားစီးနိုင်ပေမဲ့ ဒီလောက်ပိုက်ဆံလေးကို တိုင်ပင်ရဦးမယ် ဘာညာဖြစ်နေတော့ လူကို အညတရထင်ပြီး…”

“ကျွတ်..တော်တော့”

မြတ်ဦးမောင်အသံက ကျယ်လောင်သွားသည် ။ ညီမလေးကို ဒီလိုအထင်သေးတာမျိုးတော့ မခံနိုင်ပါ။

ဖေဖေနှင့်မေမေဆုံးပြီးကတည်းက ညီမလေးမြသဇာကို ကိုယ်ပဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့ရတာ။ လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ဖို့အတွက် မိဘတွေ အမွေအဖြစ်ချန်ထားခဲ့သော စားသောက်ဆိုင်နှင့် ဟိုတယ်တွဲထားသည့်လုပ်ငန်းကိုလည်း ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ကိုင်ခဲ့သည် ။

ကိုယ်အိမ်ထောင်ကျတာတောင်မှ ခွဲထွက်သွားတာမျိုး ညီမလေးကိုခွဲထားခဲ့တာမျိုးမလုပ်ပါ။ အိမ်မှာ ပဲ အတူတူနေခဲ့ပြီး ဇနီးဖြစ်သူ ရွှေဝတ်လွှာ မငြိုငြင်ရန် သတိပေးထားခဲ့သည် ။

ဒါပေမဲ့ ညီမလေးက ကလေးဆန်ကာ ပြဿနာအမျိုးမျိုးပေါ်သည် ။ ကားဝယ်ပေးပြီးကတည်းက လမ်းဘေးဈေးသည် ကို တိုက်မိလို့ လျော်လိုက်ရ၊ ဆိုက်ကားတိုက်လို့ လျော်ရ၊ ပလက်ဖောင်းတိုက်လို့ ပြန်ပြင်ပေးရနှင့် အခုကားမီးလုံးကွဲသွားလို့ လျော်ပေးရဦးတော့မည်။

“ကိုကြီး…ဟိုလေ သင်ဇာနောက်မဖြစ်စေရပါဘူး၊ အခုလည်း သင်ဇာ နမော်နမဲ့နိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ စင်တာထဲမှာ ကားတွေအရမ်းရှုပ်နေ

တော့ လွတ်တဲ့ နေရာလေး ပါကင်ထိုးလိုက်တာပါ၊ အဲဒါ မလွတ်ဘဲဖြစ်သွားတာ”

“ညီမလေးကို ဆူတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ညီမလေးကို အန္တရာယ်တစ်ခုခုဖြစ်မှာ ပဲစိုးတာ၊ သူများ တစ် ခုခုဖြစ်လို့ လျော်လိုက်ရတာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ညီမလေး တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါတော့ စိတ်ချ သင်ဇာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်အဖြစ်ခံပ့ါမလဲ ၊ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ကို ထိခိုက်အောင်မလုပ်ဘူး၊ သူများကိုပဲ တိုက်ချင်တိုက်ပစ်လိုက်မှာ ”

“အဲဒါလည်း ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ညီမလေး၊ အခုလိုလျော်ကြေးလောက်နဲ့ ပြီးရင် ကိစ္စမရှိဘူး လေ၊ ထောင်တွေ ဘာတွေကျသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ပြစ်မှုမြောက်သွားပြီဆိုရင် အရင်ကလို ငွေနဲ့ ဖြေရှင်းလို့ ရတော့တာ မဟုတ်ဘူး ညီမလေး၊ တော်ပြီ…နောက်နေ့ကစပြီး ဒရိုင်ဘာငှားပေးမယ်”

“ဟာ…ကိုကြီးကလည်း ဒရိုင်ဘာမောင်းတဲ့ ကား မစီးချင်ပါဘူး၊ မလွတ်မလပ်နဲ့ ၊ ယောကျ်ားကြီး ကြီးငယ်ငယ် ကိုယ့်အတွက် မလုံခြုံဘူးလို့ လည်း ခံစားရတယ်”

“အဲဒါဆို အမျိုးသမီးဒရိုင်ဘာ ငှားပေးမယ်”

“အာ.. ဟင့်အင်း ရှုပ်တယ်၊ သင်ဇာဘာသာ သတိထား ဂရုစိုက်ပါမယ်ဆို”

“အဲလိုပြောပြီး ဘယ်နှခါ လိုက်ဖြေရှင်းနေရလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိဘူးလား ညီမလေး”

ပြောရင်း ခေါင်းကိုအထုခံလိုက်ရတာမို့ ဇက်ကလေးပုဝင်သွားသည်

။ ပြောလည်း ပြောချင်စရာပါ။ ကားစဝယ်ပေးပြီးပြီဆိုကတည်းက ကိစ္စ အသေးအမွှားလေးတွေ သုံးလေးခုထက်မနည်းပေ။

ဒီလို ဆူသံပူသံတွေ မကြားချင်လို့ လည်း ကိုကြီးကိုပြောမပြချင်ခဲ့ တာပါ။

“ကိုကြီး မဖြေရှင်းပေးချင်လည်း နေတော့ ကိုကြီးရာ၊ ညီမလေး တ စ်လမုန့်ဖိုး ဆယ်သိန်းရတဲ့ အထဲကပဲ ပေးလိုက်တော့မယ်၊ ရှော့ပင်ထွ က်ရင်တော့ သတ်သတ်ပေးရမှာ နော်၊ အဲဒီထဲက ချွေတာသုံးရမှာ ”

“တော်တော် အပြောကောင်း၊ ဘာထူးလို့ လဲ၊ ကိုကြီးကမပေးချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ညီမလေး၊ တစ်ဖက်က ညီမလေးကို မယုံမကြ ည်နဲ့ ကားယူထားလိုက်တာလည်း မကျေနပ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

“ကဲ…ဒီမောင်နှမကတော့လေ၊ ပြီးရင် ဘာမှ လဲ ဟုတ်တာမဟုတ်ဘဲ နဲ့ စကားတွေများ နေကြတယ်၊ မောင်ရယ် ညီမလေးပြဿနာဖြစ်လာတဲ့ ဥစ္စာကို ငွေထုတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ၊ တစ်ခါ ဒီလိုဖြစ်ပြီးရင် နောက်တစ်ခါ မဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်မှာ ပေါ့”

ရွှေဝတ်လွှာရောက် လာပြီး ပြောလိုက်တော့ မြသင်ဇာမျက်နှာလေး ဝင်းပသွားကာ၊ ရွှေဝတ်လွှာကို ပြေးဖက်သည် ။ ဒီယောက်မက အဲလိုမျိုး သူမဘက်က ကာကွယ်ပေးတတ်သူပါ။ ရုပ်ချော သဘောကောင်း ယော က်မကိုရထားတာမို့ သူမအတွက် ကံကောင်းသည် ဟု ပြောရမည်။ ကိုကြီးမျက်နှာ က သုန်မှုန်နေလျက်…

“ဝတ်လွှာ…မင်းယောက်မအကြောင်း မသိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ၊ အဲလိုတွေဝင်မပြောနဲ့ ၊ သူ အဲလိုတွေဖြစ်နေတာ မောင် ဘယ်လောက်စိုး ရိမ်ရလဲသိလား၊ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းရှိလို့ အလိုလိုက်ထားတာ အရမ်းကိုကန်းတတ်နေတယ်”

“အဲလိုမပြောပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ဒီအရွယ် တခြားမိန်းကလေးတွေဆို ရည်းစားတွေထားပြီး ရှုပ်ပွေနေကြတာ၊ သင်ဇာလေးက အဲလိုမှ မဟုတ်တာ၊ ကားမောင်းတာကို စနစ်တကျမသင်ခဲ့လို့ အခြေခံကို သိပ်နားမလည်လို့ ပါ၊ စက်ဘီးစီးသင်တာတောင် မနာဘဲနဲ့ မတတ်ဘူးမောင်၊ အခုလည်း ဒီလိုတွေဖြစ်ပြီးမှ သူ တတ်သွားမှာ ပေါ့”

“အဲဒါကို မောင်မဖြစ်စေချင်တာ၊ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ ၊ အသေးအမွှားကနေ ကြီးကြီးမားမား ထိခိုက်ဒဏ်ရာပြဿနာဖြစ်ရင် မောင်ရင်ကျိုးရမှာ ဝတ်လွှာ”

“ကိုကြီးကလည်း ဘာဖြစ်မှာ လဲလို့ ၊ စိုးရိမ်စရာမရှိ စိုးရိမ်နေတယ်၊ နောက် တကယ်မဖြစ်စေရဘူး စိတ်ချ”

“အေး…အဲလိုပြောရုံနဲ့ တော့ စိတ်မချနိုင်ဘူး၊ ဒရိုင်ဘာမထားချင်တောင် ကားရှုပ်တဲ့ နေရာတွေ သွားမယ်ဆိုရင် ဝတ်လွှာကိုမောင်းခိုင်း၊ တော်ရုံတန်ရုံနေရာတွေ မသွားဖို့ လည်း စဉ်းစား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ပြော ဆိုင်လိပ်စာ၊ ကိုကြီးနဲ့ ဝတ်လွှာသွားပေးလိုက်မယ်၊ ပြီးရင် ကားပြန်ယူလာခဲ့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ငွေသွားလျော်မည်ဆို၍ ဝမ်းသာသွားသော်လည်း သူမ မလိုက်ရတော့တာမို့ စိတ်ထဲမကောင်းဖြစ်သွားသည် ။ ဟိုလူကြီးကို ရန်တွေ့ချင်သေးတာပါ။ လူကို မတူမတန်သလို မုိုချိုး၊ မျှစ်ချိုးပြောတာ လုံးဝကို မကျေနပ်ပေ။

စတိုင်ကျလွန်းသော လူပုံစံနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် စွာလန်ရန်တွေ့

ကောင်းတာ အမြင်ကတ်စရာပင်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကြီးက တကယ်ကို လူချော လူခန့် လူရည်သန့်ကြီးပါ။ ဝင်းဝါပြေပြစ်သော အသားအရေ၊ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် အဝတ်အစားဝတ်တာလည်း အင်တာနေရှင်နယ်ဆန်သည် ။

စကားပြောတာလည်း အတည်အတံ့ အရှိန်အဝါသြဇာရှိ၏။

ထိုလူနှင့် နောက်တစ်ခါတော့ တွေ့ချင်ပါသေးသည် ။

*